

USCHK NAMEH
LLIBRE DE L'AMOR

Digue'm
què fa glatir el meu cor.

El meu cor està al teu costat;
estima'!

MODELS¹

Escolta i rememora
sis parelles d'amants.
El nom encén, l'amor abranda:
Rostam i Rudaba.²
Desconeguts i a prop tots dos:
Iussuf i Suleika.³
Amor, sens guanyys d'amor:
Farhad i Xirin.⁴
Solament l'un per l'altre:
Makhnun i Leila.⁵
Vells, desitjant-se i tot:
Gamil i Boteinah.⁶
Dolç caprici d'amor:
Salomó i la Bruna!⁷
Si n'has pres bona nota,
més fort et tindrà Amor.

UNA ALTRA PARELLA

Sí, quin mèrit que és estimar!
¿Què hi ha que faci més profit?
No et fas ni més fort, ni més ric:
et fas l'igual dels grans herois.
Tal com es parla del Profeta,
es parlarà d'Asra i Wamik.⁸

No se'n parlarà, se'n diran els noms,
els noms que sap i que coneix tothom.
Allò que feren, allò en què excel·liren,
això no ho sap ningú. Que s'estimaren,
això sí que ho sabem. I així es respon
a qui sobre Asra i Wamik vol respostes.

LLIBRE DE LECTURA

El llibre dels llibres més curiós
és el llibre de l'amor;
ben atent que l'he llegit:
alegria, poques pàgines,
penes, fascicles sencers;
un paràgraf, la partença.
Reveure's!, un breu capítol,
escapçat. Toms de fatics,
allargassats amb mil notes,
sense fi i sense mesura.
Oh Nizami!...⁹ A la fi
has trobat el camí dret;
l'insoluble, ¿qui ho resol?
Els amants quan es retroben.

*

Sí, n'eren els ulls, sí, n'era la boca,
que em miraven, que em besava.
Fina cintura, cos tes,
voluptats del paradís!

¿Era aquí? ¿Cap on ha anat?
Sí!, era ella i n'ha fet do,
do de donar-se i fugir
fent-me esclau tota la vida.

PREVINGUT

Massa adelerat jo també
m'enxarxava amb els rulls,¹⁰
i així, Hafiz,¹¹ el teu amic,
com tu, cuitava caure.

Ara, però, es nuen en trenes¹²
les llargues cabelleres
i capcobertes d'elms¹³ es baten,
com bé ens han fet aprendre.

Aquell, però, que té el cap clar
no es deixa així sotmetre's:
li fan por cadenes gruixudes,
el fan córrer fils finíssims.¹⁴

SUBMERGIT

Encrespat en tants rulls un cap tan llis!—
I quan amb aquestes mans puc passar
i repassar cabellera tan rica,
guarit em sento des del fons del cor.
I quan beso front, celles, ulls i boca,

visc de nou i espleto noves ferides.
Pinta de cinc puntes, ¿on cal que paris?
Als rínxols, ja hi tornes de nou.
Al joc, no hi diu pas no l'orella,
que no és carn, que no és pell,
dolça al solaç i juganera!
I, acarontant el caparró,
vas i véns sense mai parar
per dins tan rica cabellera.
És així, Hafiz, que ho has fet,
i així ho fem, com qui ho féu primer.

PENSARÓS

¿Cal parlar de les maragdes
que el dit gentil t'engalanen?
A voltes escau un mot,
sovint més val el silenci.

Diré, doncs, que llur color
és verd i és bàlsam als ulls.
No diré que dolor i nafres
són de témer-hi, també.

Amb tot, tant de bo ho llegeixis!
¿Per què m'hi has obligat?
«Tant com tu ets perillosa,
balsàmica és la maragda.»

*